

„Nechala jsi ji rozcapenou!“

No hezký! Přivítání jako pokaždý. „Ahoj, mami,“ říkám naschvál mile. Jindy, když na mě takhle houkne, se zaseknu a dál se s ní nebavím. Ale co, ať si mele, co chce, je mi to fuk. Jenže tu ledničku musím zavíít, jinak bude hučet tak dlouho, než se zas zhádáme. Jsem jako balon a nechce se mi zvedat. Když pošlu kluky, tak neposlechnou a vona zase bude vykládat, jak jsou nevychovaný. Přisunuju se i se židlí k ledničce a nohou dovírám dvířka. Máma se tváří jako deset čertů.

„Děláš rejhy na linu,“ peskuje mě jak malýho fakana.

„Nedělám.“

„Nelži, vstaň, no tak, podívej se na ty šmouhy!“

„Nech ji,“ zastává se mě táta. Ten je aspoň trochu normální. Máma ho ale neposlouchá, jde k němu a kontroluje obsah hrnku, kterej má položenj vedle vozíku.

„No jasně, prázdný, taky jsi mu mohla nalít čaj, to bys snad zvládla, když už je hotový v termosce!“

Kluci vstávají a chtěj mu čaj nalejt. Ale máma je odhání a dělá to sama. Tak alespoň strkaj prsty do hrnku. „Jé, vono je to ještě teplý!“

„Jedeš, mazejte pryč!“ plácá je, až to mlaská. Kluci běží ke mně a soukaj se mi na klín. Pořád jenom co můžem, co ne a co děláme blbě. Návštěvy tady jsou fakt nesnesitelný. Ještě že už tu s nima nemu-

sím bydlet, zcvokla bych se z toho. Nikdy jsem nic neudělala dobře. Nepamatuju se, že by mě za něco pochválili. Co se mi povedlo, to byla samozřejmost, ale co jim nešlo pod nos, tak z toho udělali bublinu. Když jsem dostala z kreslení jedničku, tak jediný, co mi na to máma řekla, bylo: „Kdo to za tebe namaloval?“ Přitom mně kreslení vždycky šlo. Nebo když mě na rodičáku paní učitelka pochválila, že se hezky starám o kytky na chodbě, tak zase jediný, co na to máma, bylo: „Takovou primitivní práci zvládne i cvičená opice.“

At jsem udělala cokoliv, nic jí nebylo dobrý. A když se mi něco povedlo, tak říkala, že lžu, že to dělal někdo jinej. Nesnáším ji. Za tu její praštěnou hru na to, že musí být všechno správně po jejím, že je lepší než ostatní, že nikdo neudělá nic tak dobře jako vona. Nenávidím, jak leze do prdele farárovi i tomu Kadlecovi, co se furt motá kolem kostela. Přitom moc dobře vím, že to žádný vzorňák není. Když jednou byla sbírka, ani nevím na co, tak šel k tý misce na peníze, co byla položená uprostřed kostela, šoural se tak, aby ho všichni viděli, ale do tý nádoby strčil jenom prázdnou ruku. Šašek, myslel si, že jsou všichni blbí, jenže já seděla hnedle u kousek vedle a viděla, že tam žádný prachy nestrčil. Do kostela už dávno nechodím, už tu našťestí nebydlím, tak nemusím, ale kdybych tam šla, tak do tý misky prostě nic nedám a nebudu hrát žádný tyátr. Když jsem to tenkrát mámě řekla, tak mě propleskla a řvala na mě, že jsem lhářka a že se dostanu do pekla.

„Malej ti zas nějak pokašlává, proč ho líp neoblíkneš?“ Nojo, tak pokračujem. Zasej si za ten kus

žvance, co jsem našla v lednici, a tu trochu, co mi při odchodu nastrká do tašky, budu muset vyslechnout ty její litanie.

„Tak kašle, jako každěj teď v tomhle hnusným počasí.“

„A proč jim nezašiješ ty punčocháče, trčí jim ven palce. A nejmíň stokrát jsem ti říkala, ať je nenecháváš běhat naboso!“ Máma s funěním přináší z chodby pletený bačkory a svlíká kluky. Štupuje jim díry na punčocháčích. Trvá to věčnost, ale alespoň u toho mlčí. Má brejle s tak tlustými skly, že je strašně legrační, oči má pod nima velikánský, vypadá jako z hororu. A ještě u toho šití vystrkuje jazyk jako malej fakan. Kluci k ní nesmějí, aby ji při tom štupování nerušili. Ale stejně si jí moc nevšímají, bojí se jí. Pouštím si televizi ve svátečním pokoji, naše doma nejde. Toník do ní minulej tejděn trochu praštil. Jenže já musím vědět, jestli doktor v tom seriálu se konečně rozvede, nebo ne. Už na to koukám druhěj rok.